

Лист ученика Гимназије «Вук Караџић»Трстеник

ГИМНАЗИЈАЦ

Број 11

Школска 2016/2017.година

Садржај

Где ја стадох ти продужи.....	3
Реч директора.....	4
Дан Школе.....	5
Дан броја π	6
Црвени крст.....	8
Ликовна секција.....	9
Екскурзија.....	12
Хор и Оркестар Гимназије „Вук Караџић“.....	15
Историјска секција.....	17
Литерарни радови.....	18
Песме.....	25
Енглеска књижевност.....	32
Италијанска књижевност.....	34
Ризнице мудрости.....	35
Успешни ученици.....	36
Успеси су наше награде.....	39
Добитници Нобелових награда.....	41
Лауреат Нинове награде за 2016. годину.....	44
У сусрет Костић Лази на звезданој стази.....	45
Матуранти.....	46
Спортска достигнућа.....	50
Песма којој не треба тумачење.....	51
Забавна страна.....	54

Драги наши,

Пред вама је једанаести број школског листа „Гимназијалац“. Част нам је да вам представимо школски лист по први пут у електронској форми. Први лист ученика Гимназије „Вук Караџић“ је изашао 1999. године под руководством професора Љубодрага Станковића. Часопис није носио име као и данас, али је задржао исти дух. Након 6 година паузе поново сте у прилици да се упознате са радом креативних ученика трстеничке гимназије. Надамо се да ће школске новости, интервјуи и занимљивости наићи на ваше искрено интересовање.

С поштовањем, редакција.

Где ја стадох ти продужи

Дани, седмице, године пролазе. Нисмо ни свесни како време брзо тече, док се у међувремену смењују генерације људи који су обележили наше животе.

На путу ка одрастању, одиграли су важну улогу у нашим животима, наши професори. Људи који нам за свој радни век пружају квалитетно образовање, али поред тога и сваку врсту помоћи у превазилажењу животних ситуација, јер ипак школа је наш други дом, самим тим мађусобни односи су од великог значаја. Привикнемо се на њихов начин рада, марљивост и њихов однос према нама, који научимо да ценимо. Временом постаје тешко опростити се са неким ко је био добар део нашег живота. Са неким ко вас је добронамерно усмеравао ка успеху и највишим циљевима.

После меланхоличних опроштаја, следи нада која обећава да ће неко следећи успети да заузме место свог претходника и очекивања да ће бити веома успешан у томе.

Проф. Раде Миљковић → Проф. Мирослав Стојанчев (Директор)

Проф. Драгица Дамјановић → Проф. Сузана Рачић (Енглески језик)

Проф. Радојка Калајџић → Проф. Аница Нешић (Биологија)

Проф. Драгана Степановић → Проф. Иван Нешић (Историја)

Проф. Љубодраг Станковић → Проф. Биљана Павловић (Српски језик и књижевност)

Проф. Зорица Цилић → Проф. Јелена Ранђеловић (Српски језик и књижевност)

Проф. Радиславко Сребро → Проф. Катарина Павловић (Математика)

Проф. Оливера Пештерац → Проф. Дејан Кончар (Математика)

Проф. Мирослав Стојанчев → Проф. Милош Међедовић (Физика)

Проф. Слађана Драча → Проф. Катарина Митровић (Психологија)

Тијана Томић III₃

Реч директора

1. Вама је припала част да представите ову школу као директор, како сте се снашли?

- Бити директор ове гимназије је част, али то истовремено представља и обавезу да се настави са успешним радом ове установе. Уз помоћ мојих колега и сарадника мислим да сам успео да одржим континуитет у раду, а то показују и резултати које су наши ученици постигли на свим нивоима такмичења почев од општинског, окружног па до републичког.

2. Говори се о реформи наставе у Гимназији, шта нам можете рећи о томе?

- Што се тиче реформе наставе у гимназији то је јо увек у фази усвајања а циљ је да се уведу две врсте матура: општа (у гимназијама) и техничка (у свим техничким школама). Са положеном општом матуrom може да се настави школовање на факултетима, а са техничком матуrom се може запослити, а ако свршени ученик из техничке школе жели да настави школовање, мора да полаже општу матуру и тек тада може да настави школовање на факултетима

3. Да ли очекујете довољан број заинтересованих ученика за упис у Гимназију наредне школске године?

- Што се тиче броја ученика које очекујемо ове године за упис, биће мало проблема јер ове године имамо мање деце у завршним разредима основних школа, на нивоу општине, па самим тим и потенцијалних ђака гимназије.

4. Да ли сте задовољни како су протекле екскурзије и какав је план за будуће генерације?

- Екскурзије су нешто о чему ђаци највише воле да причају и чега се сећају целог живота па је и ово питање очекивано. Прошле године су и 3. и 4. разред ишли на екскурзију у Будимпешту-Братиславу-Праг-Дрезден и Беч, а ђаци су били задовољни оним што су видели и доживели. Ове године мало каснимо са припремама за следећу екскурзију која би требала да се изведе у северној Италији.

5. Ближи се крај школске године, шта нам можете рећи, колико је била успешна ова школска година?

- На крају школске године се види да ли је текућа школска година била успешна или не. Према резултатима са општинских, окружних и републичких такмичења, могу вам рећи да је ова школска година једна од најуспешнијих што поткрепљује податак да је више од 10% наших ученика 40-50 учествовало на

републичким такмичењима, што показује, и доказује, да наша гимназија даје изузетне ученике који собом носе пуно знања и смим тим се лакше сналазе на факултетима.

6. Ускоро испраћате још једну генерацију матураната, да ли је све спремно за њихов испит зрелости?

- Крај школске године је увек најстреснији период и за ђаке и за професоре. Као и сваке године постоје устаљене процедуре које се морају испоштовати на крају школске године да би се све успешно одрадило. Све иде по уходаној динамици и сви послови везани за прославу и полагање матуре завршних разреда се приводе крају. Завршна свечаност уручивања диплома матурантима ће бити 15.06.2017.год. у Дому културе.

7. И за крај, шта бисте поручили матурантима приликом избора будућег занимања?

- Савет матурантима...? Изаберите факултет који волите, али са којим можете да се запослите и живите у Србији.

Теодора Недељковић III₃

Тијана Томић III₃

Дан Школе

Осмог новембра ове школске године прославили смо Дан школе. Тим поводом професорка музичке културе Весна Марић и професорка српског језика и књижевности Биљана Павловић су припремиле пригодан програм у коме су учествовали бројни ученици. Славље је увеличано посебном доделом награда јубиларцима који већ дуги низ година ову школу чине бољим местом за рад и учење.

Професорка хемије, Ранка Вељковић, добила је награду поводом 35 година рада, професорка географије, Дуња Анђелковић, 35 година рада, професорка филозофије, Ана Миљковић, 10 година рада, и професор физичког васпитања, Александар Алексовски, 10 година. Награде јубиларцима уручио је директор наше школе, професор Мирослав Стојанчев.

Дан броја π

Љубитељи математике широм света 14. марта обележавају Дан броја π . Према англосаксонском писању датума, управо овај датум одговара вредности броја $\pi=3,14$. Познати и као Архимедова константа и Лудолфов број, π је често у употреби у математици и физици као константа која дефинише сразмер обима и пречника круга.

Сваке године, у оквиру обележавања Дана броја π , одржавају се бројне активности везане за овај број. Ове године су и ученици Гимназије „Вук Караџић“, у присуству ђака основних школа, прославили Дан броја π . То је био добар повод да се на занимљив начин говори о математици и развија љубав према овој науци. Ученици су припремили богат садржај: израдили паное, цртеже и одржали предавање о историјату и занимљивостима броја.

Обележавање Недеље математике започето је такмичење „Мислиша“ ; уследило је Републичко такмичење из математике и такмичење „Кенгур без граница“. Учесници ове манифестације су другачији приступом математици успели да сазнају нешто ново и прошире своје знање.

Ова успешно одржана манифестација представља почетак традиције која ће се неговати и у будућности.

Јелена Антић IV₂

Сара Илић IV₂

Црвени крст

Наша школа има развијену и дугу сарадњу са Црвеним крстом Трстеник и заједно организују и спроводе разне акције у оквиру здравствено-просветних активности. У реализацији активности, попут акција добровољног давања крви, предавања о болестима зависности, превенцији ХИВ-а, трафикингу, борби против туберкулозе и пушења, учествује и велики број ученика наше школе који су, такође, и волонтери у Црвеном крсту. До сада су реализоване све активности планиране годишњим планом организације Црвеног крста, а све то уз помоћ лекара Дома здравља, Завода за трансфузију крви Ниш, као и професора и ученика који су дали допринос учешћем и заинтересованошћу.

Одазив и интересовање ученика је на завидном нивоу, што показује високо развијену свест о важности свих активности које Црвени крст спроводи у сарадњи са школом.

Ученици се од стране школе подстичу и мотивишу да учествују и волонтирају на акцијама које реализује Црвени крст, чиме ће им стечено знање користити и након завршетка школовања.

Кристина Јаковљевић

Ликовна секција

1. Колико година већ радите у овој школи?

- У овој школи радим већ двадесет година, али сам радни век започела у ОШ „ Јован Јовановић Змај“ у Стопањи.

2. Којим данима и у колико часова се одржава ликовна секција?

- Ликовна секција се одржава једном месечно по плану, обично суботом предвиђено за те активности, а по потреби и у другим терминима.

3. Колико ученика похађа ликовну секцију?

- Ликовну секцију похађа 18 ученика, али су неки од њих придружени чланови фото клуба.

4. Које се активности раде на секцији?

- На ликовној секцији ученици се баве активностима као што су: цртање, сликање, сликање по моделу, поставка школских изложби, уређивање кабинета, посета изложби, рад посвећен школским приредбама (израда делова сценографије), фотографисање и снимање школских прослава...

5. Да ли често учествујемо у ликовним конкурсима?

- Ученици, не само чланови ликовне секције, често учествују на ликовним конкурсима и редовно освајају награде и похвале. Највећи успех је учествовање наших ђака на ликовном конкурс у Тршићу, због тога што је та колонија на нивоу републичког такмичења и до сада је 6 пута наша школа учествовала у раду те колоније. Такође су и ученици Јовановић Давид и Гавриловић Марко освојили награде за своје филмове у оквиру рада фото клуба.

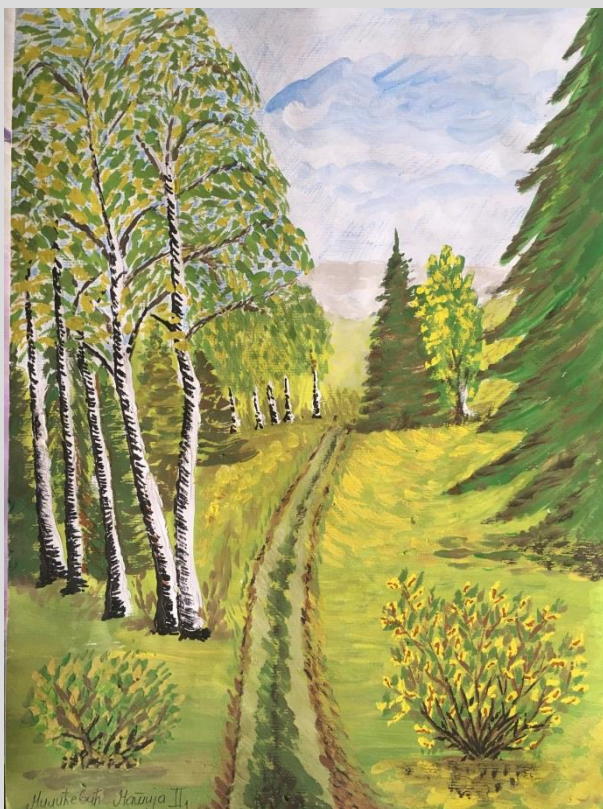
6. Да ли има интереса неких ученика у школи да упишу ликовну академију и уметнички факултет?

- Многи ученици наше школе су завршили ФЛУ, ФПУ или неке факултете за дизајн, а многи су спојили и уметност и математику и завршили архитектуру за коју је потребан таленат и уметност.

Професорка ликовне културе Ана Величковић

Вероника Врбничанин III₄

Кристина Пеливановић III₄

Неки од изабраних радова наших ученика.

Смотра ликовних стваралаца

Ученица наше школе, Вероника Врбничанин ишла је на 46. Ђачки Вуков сабор у Лозници и учествовала на Смотри ликовних стваралаца у Тршићу. Учествовали су ученици из целе Србије и Републике Српске. Изабрано је 10 најбољих средњошколаца и 10 основаца. Вероника је за своје фантастичне радове добила похвалу.

Тијана Томић III₃

Екскурзија

Узми глобус, затвори очи, боцни прстом - куда ћемо поћи?

Сама реч „екскурзија“ може имати више значења, у зависности од тога на који начин доживљавамо. За неке екскурзија представља размишљање о томе како ће да потроше сав новац, за неке возња у аутобусу и хотелским собама и дискотекама. Док неки схвате екскурзију као нешто непоновљиво, вредно жртвовања сна, чекања на граници, све то са дивним друштвом и незаборавним проводом.

Дошао је и тај 25. септембар. У касним часовима кренули смо из Трстеника за Будимпешту. Када смо се растали од родитеља, журка у правом смислу те речи је почела. Смех и музика су одјекивали у аутобусу тако да је било немогуће спавати, а и нама је сан тада био најмање потребан. Гужва на граници и чекање сатима, изгледало је као вечност. Коначно смо стигли у Сент Андреју и са водичем је започет обилазак Саборне цркве, куће Јакова Игњатовића, крст Цара Лазара. После смештања у хотел, уследио је одлазак на ноћно крстарење по Дунаву. Поглед је био феноменалан и зграда парламента је изгледала као из бајке.

Другог дана, после ручка, кренули смо за Братиславу. Након обиласка и пар сати слободног времена наставили смо путовање за Праг. То путовање се мало одужило, јер су наши возачи 'несналажљиви', међутим нама је време пролазило слушајући музику и непрестано причајући о храни, јер је у аутобусу надвладала глад. Чекање се исплатило, јер је храна у хотелу била одлична, смештај такође.

Трећег дана смо кренули у детаљан обилазак Прага са водичем. Највећи утисак на нас је оставио Карлов мост. Легенда каже да ако протрљамо бронзану плочу, испод статуе са десне стране, левом руком, жеља ће вам се остварити, а верује се и да ћете се опет вратити у Праг. Улични сликари, музичари, цртачи, продавци сувенира забављају посетиоце и мост чине живим спомеником прашке културе и историје. Након доласка у хотел, отишли смо у дискотеку и уследио је незабораван провод и дружење са ученицима других школа.

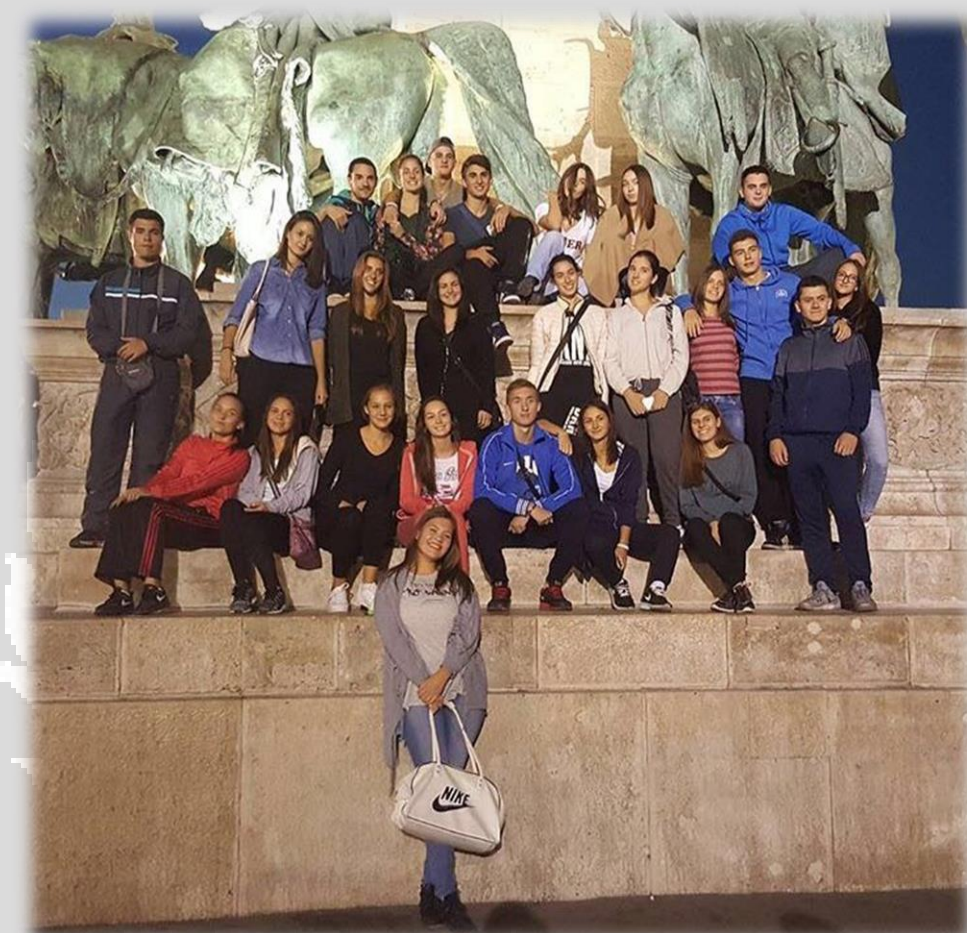
Четвртог дана упутили смо се за Дрезден. Тај град који се подигао из пепела је на нас оставио јаке утиске. Након обиласка и панорамског разгледања, имали смо пар сати слободног времена које смо искористили за куповину. Након тога вратили смо се у Праг и то нам је било последње ноћење у том граду.

Петог дана је уследио полазак за Беч. Затим панорамско разгледање града са водичем. Дворац Белведере је изгледао тајанствено. Прошетали смо центром и сви смо обавезно купили Моцартове чоколадице, затим већ изморени упутили смо се у хотел који је био мало забачен. Отишли смо у једну кафану коју је држао Србин, ту смо имали вечеру и само смо направили журку. Након тога је уследила журка у хотелу, јер нам је то било последње ноћење. Изморени, жељни сна, упутили смо се у обилазак Беча са водичем, дворац Шенбурн, а затим забавни парк Пратер. Вожња Црном мамбом, Кућа страве, све је то за наше професоре било забрињавајуће, плашили су се за нас. Међутим све је добро прошло, свакоме се испунила жеља. Након тога наставили смо путовање према Трстенику. И даље нико није спавао, екскурзија је још увек трајала. Желели смо да сваки тренутак искористимо на најбољи начин, јер ће ово путовање обележити најлепши период нашег живота.

Валентина Манџукић III4

27/09/2016

Хор и Оркестар Гимназије „Вук Караџић“

Увод

„Јуче по подне школски хор одржао је концерт. У нашој школи за становнике богатих четврти постоји хор; никоме то није труло, сви се туку за место, али улазе само строго пробрани: г. Тријанон, наставник музичког, врши тријажу кроз ситно решето. Кључ успеха хора јер сам г. Тријанон. Млад је, леп је, даје да се певају и стари џез стандарди и најновији хитови, грађен је са стилем. Сви се упицане и хор запева пред ученицима.

На крају смо стигли у салу, сви су се како-тако сместили, а онда су хористи ушли праћени клицањем, одевени у бело и црвено, дечаци са лептир машнама, девојчице у дугим хаљинама на бретеле. Господин Тријанин сео је на столицу без наслона, леђима окренут публици, подигао је некакав штапић са треперавом црвеном лампицом на врху, завладала је тишина и почело је.

Сваки пут се деси чудо. Сви ти људи, све те бриге, све мржње и све жеље, сви ти немири, цела ова школска година са својим простотама, малим и великим догађајима, наставницима, шароликим ученицима, цео овај живот по којем се вучемо, сачињен од вике и суза, смеха, борби, прекида, изванредних нада и неочекиваних прилика, све изненада нестаје када хор запева. Ток живота утапа се у песми, наједном се осећа нешто попут братства, дубоког заједништва, чак љубави, а тиме се ружноћа свакодневнице раствара у савршеној слози. Чак су и лица певача преображена.

Сваки пут је исто. Дође ми да заплачем, грло ми се начисто стегне и трудим се свим силама да се обуздам, али понекад се нађем на ивици: једва се уздржим да не зајецам. Кад певају, гледам у под, пошто је налет осећања превелик: превише је лепо, превише је здружено, превише чаробно сложено. Ја више нисам ја, чиним део узвишене целине којој други такође припадају, и тад се увек питам зашто то није правило свакодневнице него редак тренутак када хор пева.“

Интервју

1. Од када постоји хор у Гимназији „Вук Караџић“?

- Хор је у Гимназији обавезна ваннаставна активност тако да одувек постоји. Са нашим хором радим последњих 20ак година.

2. Да би неко постао члан хора или оркестра који критеријум треба да задовољи?

- Да би неко постао члан хора или оркестра треба да задовољи основне критеријуме : слух, музичку меморију, ритам, хористи да имају пријатан глас, а кандидати за оркестар да већ знају да свирају свој инструмент.

3. Приредбе на којима учествујете сведоче о Вашим успесима?

- Свака приредба је посебан доживљај и посебан успех и задовољство. Добијамо похвале у школи, граду па и шире, што нас изузетно радује.

4. Колико Вам је напорно да организујете ученике? Да ли сте задовољни постигнућима?

- Ученици имају доста обавеза, активни су и у другим ваннаставним активностима, али воле да певају, свирају и да се друже, па тако успевамо у организацији. Рад са хором и оркестром јр специфична активност, то су сви талентовани ученици, наши наступи су заједнички успех и труд до чега не долазимо увек лако. Некада су пробе напорне, деца су нестрпљива, некад непослушна, али се све заборави кад заслужимо аплауз. Мислим да увек може боље да се увежба, али сам ипак задовољна нашим радом.

5. Где се организују пробе и приредбе? Да ли сте учествовали на неком такмичењу?

- Пробе се обично одржавају у кабинету, приредбе у нашој учионици познатој као „аеродром“ и у „Дому културе“. Учествовали смо 2004. године на Републичком такмичењу у Новом Саду и освојили 4. место са чиме се поносимо, а 2015. године смо учествовали на Међународној смотри хорова у Врњачкој Бањи где смо наступали у ревијалном делу.

6. Такође, сведоци смо да постоје наступи који су ван школских приредби. Један такав наступ био је у Народном позоришту у Београду поводом Светосавске академије. Шта нам можете рећи о томе?

- Свакако ћемо памтити наше учешће у централној прослави школске славе у Народном позоришту у Београду када смо боравили неколико дана учествујући у припремама, дружили се са учесницима из других градова Србије и наступили на свечаној академији. Хор је преносила државна телевизија уз присуство председника републике и осталих високих званица.

Хвала Вам на овом разговору, желимо Вам пуно успеха у даљем раду!

Милица Костић III₄

Историјска секција

Поред много чега чиме се гимназија „Вук Караџић“ може похвалити, ту је засигурно и неколицина врских историчара и критичких умова данашњице, који свесрдно воде рачуна о славној прошлости што је не смемо заборавити, бдијући над њоме као чувари херојских времена. Ученици наше школе дуги низ година унатраг одржавају предавању на тему историјских збитаја, јубилеја и годишњица битака, а нарочити у случају Великог рата, за чију сваку поједину годину ђачки кадар гимназије „Вук Караџић“ није изостао у евокацији блиставих времена. У жељи да оплемени људе и прошире њихова знања, наши ученици предузимљиво раде на очувању националне свести и народне припадности, ширећи притом свеопшти комполитизам и родољубље. Јер, шта смо ми, ако заборавимо где су нам корени.

Литерарни радови

Лепота је видљива али недостижна и незадржива

Ставила је своју руку на врата, гурнула их и уз туп прасак затворила. Врата ка блаженству, она, лепота, гледа као на недодирљиву, неописиву појаву, али није свесна да иза истих гори пламен у коме се крије вечна нада, и да оно што се налази у том пламену можда сматра да је лакше изгорети, него горети полако, али да се не да и бори се.

Лепота пева најлепшим тоновима, али није свако способан да их препозна; неко им се диви, док други беже чим их уоче. Човека не чини његов спољашњи изглед, чине га ситнице, огреботине, опекотине и ожиљци живота које у себи носи и помно чува. Људи храбро корачају ка својим циљевима, одупиру се напорима, газе по умртвљеним надама, гледају лепоти право у очи, диве јој се и чезну за њом. Зашто? Зашто је човек спреман да прими толику жртву за нешто што можда истински и не постоји? То блаженство постоји, само га је тешко уочити првим, насумично баченим погледом. Оно живи унутар људског бића, ту се развија и греје најсветлије подручје у телу, право оличење саме лепоте-срце. Срце осликава лепоту, обликује је и тако пушта на видело, само што ће је неко препознати пре, а неко касније. Сви трагају за њом, а не препознају да се они сами мењају у том процесу, постоје лепши, искуснији; можда је не ухвате увек, некад се истргне па да је то сасвим неочекивано, онда остављају срце да се само бори, подстакне жељу и неустрашиво крене даље. Кад у томе успе, види се лепота, доказ да се она не огледа у бистрим очима или у нечијем лику, она се огледа у души. Види се, али се рука у њу не може увући и истргнути је. Способни смо да се кријемо и боримо са облацима, али не и са помрачењем. Лепота је попут таписерије. Негде се нађу шаре које нам одузимају дах, али ипак негде, када се поигледа дубље, видеће се да иза те, на изглед, савршене шаре лежи оронут зид. Тако спољашња лепота не може говорити местто унутрашњег сјаја. Лепота душе је истинска лепота, а онај ко је препозна је одиста леп.

Леота је дубок бунар који никада неће пресушити. Када сде нагнемо над ограду тог бунара видећемо воду, али не можемо директно узети; тек би је стрпљење и напор довели до нас.

Јелена Миловановић III₂

Унутрашња страна ветра

Постоји тај немир, то одсуство равнотеже, што нагони човека да бива оно што није, бачен из колосијека, како говори Андрић. И не само човек! Не мирују ни ствари, ношене страшним вихором; узмиче живот и трајање. А вечност стаје, на пресеку материје, у тачки спајања, као Јинг и Јанг. Оно у нама, потиरे оно ван нас; а оно ван нас бива нијемо презаво ропче. Ето куда отичу страхови. Постићи хармонију, дакле бити стабилан! Никако слушати, већ чути! С ове стране разума и с оне стране слуха!

Управо то, на себи својствен начин, Павић покушава да објасни (тачније, објашњава), у једној од бројних нових књижевних форми његовог пера, у роману-клепсидри. Ношен незаобилазном релацијом мушко-женско и тело-душа, читалац кроз древну причу о љубави Хере и Леандра, спознаје дату проблематику живљења из више сегмената, али две перспективе: ове савремене, односно садашње и оне прошле, односно реалне. Бујна лексика и феномен неонадреализма, ерудите какав је био Павић, свакако је неизбежни елемент сваког његовог дела, од поетског, преко прозног, до драмског, па и у овом делу. Сочност израза, брушеност семантике, изашли су из ковачнице, у којој овај ковач беше ноћи преседео, само да доврши своју реченицу. Синтаксичко-лексички план веома долази до изражаја, из разлога ауторове посвећености (проводил је немерљиве количине времена, како би до краја уредио реченицу, коју би увек наглас више пута понављао). Наш отац (сетимо се Хабјановићке) фантастике, подарио нам је толико много, да сами тога нисмо свесни. Превасходно, у овом роману, где просторно-временска организација фабуле, мада више просторна представља један од највећих Милорадових мајсторстава, али и мајсторстава читаве српске литературе, он успева да нам предочи вечни и праисконски извор дисхармоније, човечије флуидности. Да треба бити чврст, а не флуидан, свакако нам поручује, тамо где каже:

„Као што је сваки човек нечије дете – узврати Коен – тако је неминовно сваки човек и нечија смрт. Као што се нечији живот поновио оваплоћујући се у тебе, тако ће се у теби реинкарнирати и оваплотити и нечија смрт. То значи да ће се тај наслеђени живот и та наслеђена туђа смрт венчати у теби као други отац и мати...”

Примећујемо, да не само у датом одломку, већ и у другим деловима овог, али и других Павићевих рукотворина, независно да ли пређашњих или потоњих, посматрајући појаву Хазарског речника, наилазимо на тзв. хазарску призму, како ју је насловио професор Јован Делић (у овом случају, појава одреднице Коен, која алудира на Самуела Коена, личност поменутог романа). Дакле, присутност онога што ће се тек појавити, или пак онога што се јавило (где мислим на оно што потиче од романа-речника), немогуће је избећи ма где, ако пролазимо кроз његов опус, тако широкогруд и тако целовит, да је најбоље посветити се до најтањих дубина. Пролог првог, можда чак изразитије од пролога другог (зависно одакле посматрамо) дела књиге, збиља доказује тврдњу изнету у наслову, тврдњу о флуидности:

1. *„Он је био половина нечега. Снажна, лепа и даровита половина нечега, што је можда било још снажније, веће и лепше од њега. Био је, дакле, чаробна половина нечега величанственог и недокучивог. А она, она је била потпуна целина. Мала, дезоријентисана, не много снажна ни складна целина, али целина“.*

2. „Унутрашња страна ветра је она која остаје сува док ветар дува кроз кишу“. (Један од јефтиних пророка)

Наново долазимо до једне врло специфичне, али исто тако честе појаве стваралаштва његовог; неохазаризма, ако их тако могу назвати. Однос пророка (Јефтини и скуп), очију (мушко и женско), дана (нпр. плава среда), месно-временских одређица (нпр. где је штука најглупља у фебруару), лингвистичких термина (садашње-прошло-будуће или откриће глаголског времена сањаног) итд. показује велику разиграност списатељског духа, али и то, да је књижевност игра, у којој треба и бити упоран и бити маштар. Увек је то био, за поропдицу, околину, свет, књижевност, пријатеље, за све! Радност, коју је на не тако примамљив начин изгреадио, захваљујући мукотрпном вешању о мајчина вратила и справе (родитељи су му били професори филозофије и физичког), искористио је на прави начин, пробивши увек жељени пут- пут писања. „Ако за ноћ напишем једну реченицу, пуна капа!“, говорио би у шали. Био је од оних „Лењих писаца“, како је себе називао, коју су премда били посвећени, остајали такви какви јесу. И то је било довољно да се роди прозно-поетски контекст, митолошко-еротске природе. Мђутим, било га је у сфери драме, али наш фокус не треба сада бити на њој.

Управо је он погрешно сматран као баналност, као пуки вулгаризам, али видећемо да није тако (о томе је безуспешно покушавала говорити критичарка Јасмина Ахметагић, у својој књизи против Павића, „унутрашња страна постмодернизма“, исмејавајући га један врло деликатан начин). Од времена хеленске мудрости па до данас познато је постајање ероса, састављеног дела људског, али и животињског живота (неки то сматрају животињским; тај налог). Међутим, потпуно погрешно схватање. Ерос се у књижевности може изразити на више начина: кроз тотални садизам (Маркиз де Сад), као место око кога се све окреће (Чарлс Буковски), као „снатрење узнемиреног духа“ и проблема прошлости и битисања (Мирослав Крлежа), попут конкретног модернистичког метода (Данило Киш), као део историје (Хенри Милер), као извор душевне хране (Марсел Прус) и др. Баш ту где они престају, починје Павић, који се никада не завршава. Његово поимање ероса било је кроз комику и мистицизам живљења. Навешћу неколико примера, из овог, али и других дела овог ствараоца, како бисмо били уверени у бесмисао против тежњи критике, која га у почетку није схватила:

„Али, током тих поука у шетњи поред језера, они су се, бежећи од радозналих погледа и кријући своју заједничку брзину као тајну, постепено зближили. Она му је повремено бацала одсјај свог прстена у очи, а он је помишљао гледајући ке има ли она као неке грешнице на фрескама уместо брадавица на сисама- два уврнута крмећа репића. Леандар дотле није знао много о женама, а ни о себи. Знао је да с винима треба поступити као са женом: другачије лети, другачије зими; знао је још да се снажна вина лети, а слаба зими претачу. То је све што је из породичних разговора Леандар знао о женама, али девојка без прста прстењака привлачила га је. Негде га је чекала тигх дана његова *fabula rasa*, његова празна прича и вапила да се у њу најзад Леандар усели.“ („Унутрашња страна ветра“)

Видевши да је капетан узнемирен као његова двогида кобила, Растина га обасу пољупцима и хтеде нешто да му шапне на ухо, али он јој затвори уста шаком.

- Не брини, душо, знам да си их имала пре мене. Али, то нема значаја. Ипак ћу те ја раздевичити.

И он јој подби дражицу својом слепчовођом тако, да јој пукоше обе усмине. Она заплака и рече му на ухо:

- Мораћеш још једном.

Када капетан Олујић леже по њој други пут, он са чуђењем схвати да је Растина била девица“. („Последња љубав у Цариграду“)

„Испод ових сокачких преганања текле су крадом и шапатом друге, теже приче као муљ под водом реке. По једној од тих страшних прича извор Даубманусове негдашње дечачке радости и полета усред болести, била је околност да је он самог себе онако скотуран и грбав могао домашити и сисати, те је дознао да му мушко семе има укус женског млека. Тако се обнављао у себи. Кад се пак усправио, то више није било могуће...“ („Хазарски речник“)

Ето, толико о еросу Милорада Павића; читава би се књига, о томе могла написати. Но, пређимо на друге моменте. Као роман клепсидра, овај роман има два пута за читање, а на средини књиге – празну страницу. Баш та празна страница је најписанија и најнедочитанија. Она садржи све тајне постојања и непостојања, које ни јунаци ове приче, не могаše докучити. Јер како Леандар рече:

„Можда су то били таласи времена, а не мора, то што је раздвајало Херу од Леандра. Можда је Леандар пливао кроз време, а не кроз воду“.

Уосталом, као и све Павићеве приче, и ова се никад не завршава, или се тачније увек завршава. То је још један згодан каламбур, којим се често служио, а касније и објаснио у својој драми „За увек и дан више“. Питањем смрти, тим чудним питањем Милорадовога магновења, које је, надам се, сада на оном свету одгонетнуо, питање, што га је увек мучило и занимало, о коме је увек писао, мислим да му сада зна одговор; а, тим се питањем ова прича двојачко завршава. Јер, као што у реинкарнацији овог дела, приповеци „Запис у знаку Девице“, мудро бива речено:

„ Сви смо ми зидари-говорио је Леандру обично за вечером дед Чихорић- али нам је необичан мрамор дат на зидање: сати, дани и године, а сан и вино су лђп. Сви смо ми зидари времена, терамо сенке и хватамо воду на пупак; сваки зида од часова своју кућу, сваки од времена свој уљаник подиже и свој мед бере, време у меховима носимо да нам ватру распирује. Као у кеси дукати и бакар помешан, као беле и црне овце, тако су и нама бели и црни мраморови помешани за градњу. И тешко ономе коме бакар буде у кеси злато гутао, или ноћи дане појеле. Зидаће у недоба и у неудоб...“

Тако нама једино преостаје, да овај савет правилно разумемо и, њиме се користимо; онда ћемо бити задовољни, и ми, а и Павић, и тиме му учинити захвалност, на један скроман начин све чешће, јер ни сами нисмо свесни колико је учинио за нас; а, када кажемо нас, буквално мислимо на индивидуе.

Константин Д. Ађанин

„Живот је несхватљиво чудо, јер се непрестано троши и осипа, а ипак траје и стоји чврсто као на Дрини ћуприја“.

Замислите један облик, чисту форму без суштине, крчаг насупрот течности и настојање да се форма испуни, просто ради нивелације суштине. Ето о чему је блудео погледом стари Алихоџа Мутевелић, у горком снатрењу мрачне крлетке своје, диогеновског бурета, свога табута с ону страну разума. И та празнина постојања лимених чанака на рафовима дућана и ти испусти одвугле и тесане садре, која једра и једра, сваким страном све више, звало се животом или тлапњом касабе, продорношћу Алихоџина магновења. „Где престаје логика, ту почиње Босна“, хм, где престаје живот ту почиње Андрић, она недодирљива апстракција коју је хотећи да обухвати собом, заборавио у себи. Управо такво једно трајно чудо, сабија друге да не би било сабијено, но, међутим, у сабијању других призива простор, не марећи за временом.

Кажу да су бели надгробни нишани унгарских и непомирљиве бојазни, онога дана кад се света ахмедија обесила о дрвен дирек, а овај о свечујно ухо, што остаде глуво једино за нови свет у надолажењу. Схватио је Даутхоџа у плиткој локви каљаве земље, каљуге смрти, или андрићевски говорећи „схваћао“, да ступа нешто несагледиво и неопозиво на позорницу живљења, а да театар живота трпи велику измену у глумцима и начину представљања. Таква деструкција, коју Црњански одрађује као „смрт једног по једног глумца нашег позоришта“, ламентација је оне уздрмане хијерархије капа, што је трајање срушило до темеља. И црвени крст на белом платну леве мишице мађарског хонведа беше сновиђење пекићевских времена чуда, где ни камилавка ни каук не стоје како ваља, но накривљене у страну, не због повреде, већ да не слушају дубоко усађене Еустахијеве трубе модерне апсурде францјозефске тираније, јер та је тиранија живот сам, који и себе полако нагриза; једино су фесови остали на месту, мада привидно, променили се оно под њима – свест људског мозговља што је кретало да трули у овој парадигми устајалости, будући да ни фесови нису болећиви ка метонимији страдалништва човековог, суре навике бивствовања. „И там` и там“, мислио је Алихоџа, улема сведеног индуктивно-дедуктивног закључивања на поетски систем размишљања јелењег мозга, уљуљкан на канабету или прострт телом по сећији студеног штаствовања, али чак ни у том пркосу није налазио ни наилазио на пређашњи мир, следствено томе да је мир *a fortiori* тесно скопчан са животом, а овај живот што наступа, само је негација себе и сопственог својства, које не признаје морал и блуд као антониме безакоња, већ дапаче, као симплификативну синонимију предузимљивости, чији је циљ да слуди узрок и помете последице, али Алихоџа (ништа без двоструког „али“) нити хаје за тим нити верује да је железница благодет; дабогме да и није, шејтан је то, онај плевљаковски (не плеваљски) шејтан и његово делање, његово чињење које твори чудновату збиљу, у којој бива не само изгубљен човек, поготову и зацело чавао искони, горионик (опроски Иво – чакмак) постања, али сад је доцкан, или никад није доцкан?! Истог оног вечера (ах, тај проклети Црњански!), док је Алихоџа на узбрдици која води на Мејдан, лежао и издисао у кратким трзајима, одлучујући да ли да прихвати *modus ponens*, на који нема права, или да уз сваколико одрицање одрече себи и потоњи *modus tolens* људјког изражаја, на који напослетку има право, издисао је и Андрић, тј. Из њега је однедавна излазио онај давно проживљени живот, налик воденој пари и капљицама опарене и попарене судбине, отварајући широк колодвор (крлежијански) овом што паје паучину учмалости за собом, додуше из прикрајка и као траг магленог прамења, сјере текућине човековог ума. И поставите субјекта, тобож Алихоџу или ма

кога другог, у шафољ испразности (не празнине!) и дојмићете да оно што је објект и носи идржи субјекта самога, може и без њега, иако безоблично, дочим се обратно неће догодити. Он ли она, можда оно, то велико нешто о чему све време говоримо, а чему правога рода уистину не познајемо, чак нам се чини да је реч о моцији рода, а што се губи у вечито суровим асиндетонима и полисиндетонима има могућност ратовања снеруке; уосталом ако нема ратника, треба ли уопште говорити о рату, а не дотицати се свагдањег, а сасвим испразног хегелисања. То је она спона која се откинула у Алихоџину трвењу са буђењем материје, а које наизглед није ни поседовао (доста ми је сулудог марксизма!), или онај седни стуб моста, чије стање чува касабу и сву чаршију од таме извесности, опет продукта неизвесности живота. А смисао такве појавности је у усуду судбине, односно у вагању нагона човека и људства, Алихоџе и Андрића, беса и гнева, срџбе и худости; спочетна они знају праштати, јер живот није тај који прашта и праштати сме, и најзад који опрашта.

Попут везира, нечег што је крупно, сјајно, у свести дечака, заједно са представама о неимару и Арапину, устројен је и осилац свести, који мора бити такав, јер каквоћа потиче од Бога, а ако Бог жели да учини нешто, то је изван доказа и вечно оправдано. Стога Алихоџа служи Алаха, а Андрић Господа Саваота, зато хитају сваки својем корачају, зато живот не опрашта, а Господ воспоставља. А заборав заборавља и себе и свет; „и живот се настави, сјајан, миран, једноличан“.

Константин Д. Ађанин

Моја је освета, ја ћу вратити

Да ли сте се некада осетили толико усамљено да сте пожелели да нестанете. Онако стварно? Да ли сте некада осећали као да вам цело тело пулсира, а да вас кожа пржи и пече? Запитате ли се икада какав је осећај бити роб свог тела, своје лепоте? Да ли сте икада доживели љубав и мржњу у једној особи? Дозволите да вам покажем свој свет.

Десет је сати изјутра. Седим сама на железници и чекам свој воз. Мисли ми лелујају и лете ношене свим ветровима овог света. Хладно ми је и прсти ми се коче, али опет не могу себе да натерам да оставим овај дневник на пола пута. Могла бих наставити да пишем у кабини, знам, али сада ми то делује тако далеко и нестварно. Скоро миљама далеко. Од снажног навира хладноће, доња усна ми дрхти, крварећи од мојих нервозних угриза. Покушавајући да скупим оно мало достојанства што ми је остало, трудим се да спречим вилицу да дрхти. Знам, није то само од ветра. Права олуја је заправо у мени, дивља и не намерава да утихне.

Посматрам људе око себе како се гуркају и дувају у своје промрзле прсте, скривајући се испод својих скуних бунди. Малени омех ми се отима на угловима усана и размишљам колико их све заправо сажалавам. Мислим : "Погледај Ана, добро погледај. Упамти добро сваки детаљ ове беде у скупом издању." Емоције су ми измешане. Осећам презир јер више нисам пажња сваког мушкарца у својој близини. Нагон за повраћање ми окреће желудац на помисао да више не изазивам љубомуру и завист жена које ме окружују. Добијам жељу да вриснем, али ме је ледена хладноћа причврстила за малу дрвену клупицу. Ах. Како је само лепо време било у Италији. Успомене ми пролећу главом као човеку који се спрема да пређе у Божије руке. У том часу ми сину - смрт. Како прелепа реч. Толико лепа да добих жељу да је изговорим на глас, да осетим како клизи преко мојих усана. Сетих се Серјоже и његових лепих

локница, али та слика не изазва ништа у мени. "Зар ни рођеног сина не волим више?" помислих бедно, али без гриже савести. У том часу лепо лице Вронског прелете испред мојих очију. Образи ми се зацрвенеше, а дах убрза. Нека снага се појави у мени и добих жељу да устанем. Ледени ветар шибао је моје, некада, лепо лице. У даљини чујем воз како се приближава. Морам оставити оловку, али моја рука није спремна да сада стане. Имам још много тога да кажем, да напишем. Ево га. Скоро да могу и мирис старог, зарђалог гвозђа да осетим. Морам да устанем, да одем са овог места. Нека невидљива рука ме вуче и шамара. Морам да идем..

Ана Агатоновић

Еп о Гилгамешу – спев о божанском, херојском, људском

Пријатељи су као звезде. Свака кроз своју светлост прича причу. Јачина те светлости говори о повезаности, љубави, срећи, искуству, али и о тузи, болу, издајама... Неке, баш као и лажна пријатељства, пламте, па изгоре, а неке вечно трају.

Постоји легенда о грчком богу који је створио потпуног човека, али је схватио колико је он тако моћан, чак моћнији и од самог творца, па га је поделио. И тако ми данас лутамо светом и тражимо нашу половину, оног без ког не можемо.

Пријатељ је особа која ће ти омогућити не да сањаш живот, већ да живиш сан. Гилгамеш и Енкиду су убили чудесног бика, победили непобедиво, тако да се и ми требамо борити један за другог, чувати и борити против љубоморе охолих, зависних људи. Прави пријатељ, као и Гилгамешу, богу, хероју и човеку, је брат кога никада није имао. Пријатељ ће ти улепшати сваки трен, ублажити сваку бол, олакшати сваки терет, волети неизмерно, волети те као Гилгамеш. Све што је лепо кратко траје. Без обзира трајало то месецима, годинама, вековима, мало је. За тај доживљај и за искушавање сваке трунке потребна је вечност. Док је жив знаш да га волиш, али тек када оде на путовање без повратка, схваташ колико. Право је једино било ако се све у теби распада и када је све остало безвредно, када проклињеш тај судњи дан, када не можеш без тог осмеха, додира, речи пуне милости и доброте... Право је једино било то пријатељство ако верујеш да је он и даље живи у твојем срцу и у твојим мислима, ако верујеш да је са тобом и да ћете избавити од сваког зла, да ће те водити где нисте стигли отићи, тамо где су јутра снена, а небо као свила, да ће ти пружити мир и блаженство, као и увек сто је радио. Знаћеш да је право ако не знаш како ћеш без њега, ако се свако јутро будиш у нади да ће се вратити, када би све дао да га видиш, да му чујеш глас, да лудујете и сазревате још мало. И после вас, поново ви, и после тебе поново и заувек ти, нико нити може нити ће моћи то место заузети. Сваки пут када се сетиш свега, насмејаћеш се, али када схватиш да тога више не може бити, плакаћеш, молићеш, урликаћеш као ранјена лавица, као Гилгамеш... знаћеш да ти је био прави пријатељ, ако после његове смрти, остајеш да се бориш, јер знаш да би то највише волео, тако те подучио, тако би га учинио посебним.

Надам се и живим да ћу наћи пријатеља као што су они, да ћу наћи пријатељство као њихово и да ћу наћи траву коју је Гилгамеш тражио и спасити нас трагедије кроз коју је он прошао. Рај би био и на земљи, а не само на небу, да данас постоје овакви људи, ове величине.

Ана Ђурић III₄

Серјожа, опрости

Опрости и схвати ме. Пробај. Пробај да оправдаш мој поступак, да опростиш, јер сам и ја као сваки човек од крви и мяса грешна. Можда ћеш рећи да за оно што сам ја урадила нема оправдања, али пробај да схватиш да је у том тренутку то био једини излаз из тешке ситуације, смрт се чинила као решење. Знам, многи ће рећи да је кукавички, слабо и јадно то моје последње дело по којем ће ме памтити.

Знам, неће се сетити ничег другог до "она се бацила под воз" када се спомене моје име, али бар ти покушај да сагледаш све из што више углова, сада када си одрастао, очекујем, не, захтевам од тебе да не осуђујеш људе на основу нечега што ти околина каже, она врши притисак на људе, немој дозволити да околина овлада тобом, да ти постанеш околина. Удахни дубоко и читај, знам да ти дугујем објашњење, ово је моја прича.

Схватићеш, сине, кад будеш први пут осетио да си стварно слободан. Кад се први пут будеш осетио стварно вољено, кад будеш осетио да си неке битан, кад будеш приметио како се неко узбуди у твојој близини, кад видиш и осетиш да неке срце јаче и брже куца у твојој близини, тек тада ћеш можда видети свет онако како сам га ја видела.

Најтеже је у животу кад станеш пред искушење. Тада у једној руци имаш живот, а у другој ништа до ризика. И не би човек био човек да нема ту слободу коју му је Бог дао да бира, да кад дође до искушења иде сам у пропаст или на сигурно.

Сви људи погреше бар једном, и ја сам, и то ме не чини ништа гором од других, али када нас сви осуђују и немају разумевања, постајемо гори и у својим очима.

Живот је вртешка која из секунде у секунду убрзава, све више нам се врти у глави, губимо равнотежу и све нам је теже да се зауставимо. Чиниће ти се као да кривиш околину за своја дела, али околина је та која врти ту вртешку, а ми смо криви што дозвољавамо другима да је врте.

Људима је увек било лакше да увиде грешку, него да пронађу истину, да пронађу саму срж проблема, јер грешке су на површини, њих је лакше уочити, док се истина крије у дубини и тешко ју је наћи. Изгледа да и други људи као и ја често бирају лакши пут.

Можда немам права да сада након свега кажем било шта, али осећам потребу да ти кажем, да знаш да нисам крива за све. Желела сам да живим, али била сам као пас који је дуго био везан, па пуштен. Све ме је понело као што вртлози односе бродове, али кад морнари примете да брод иде дубље и дубље, касно је да било шта учине.

Људи нису само црни или само бели, ни сиви, људи су душе у хиљаду боја, нису исти и у томе је њихова лепота, што су различити. Дуго сам се борила за кап своје среће. Безброј пута сам осећала као да тонем, покушала да испливам на површину, да балансирам између својих и туђих жеља и потреба, али најтеже је наћи средину и не полази то свакоме за руком. Човек у искушењу мора да буде свој више него икада, јачи од самог себе, трезвенији него икада, јер неке грешке се не исправљају и за неке не постоји средство за чишћење, неке нас грешке обележе за цео живот. И чудно је што су то баш грешке. Мало ће нас људи памтити по нечему добром.

Смрт се чинила као решење. Чинило се да ће након тога све бити у реду, јер све прође, и било је. Када човек одбаци живот, а са њим проблеме, осети велико олакшање, осети се слободно. У тренутку када се наша душа одвоји од тела, будемо свесни само тог осећаја слободе, будемо срећни јер се завршило. То је тако себично, знам, али када патимо тражећи мир, не остаје нам ништа друго до радовања када до њега дођемо, као када у сред пустиње наиђемо на оазу. Када престанемо да постојимо схватимо сврху своје егзистенције, бар су тако причали, а ја сам само схватила да не постоји ништа што би нас омело са нашег пута који нам је Бог наменио, пута којим смо несвесно ходали и саплели се о најмањи камен на њему.

Искористи сваки свој драгоцен минут са шездесет скупочених секунди, буди човек какав мислиш да треба, јер на крају смо само ми и празнина, а живот не прашта.

Песме

Ја сам Робинзон Крусو

*Ја сам Робинзон Крусо
Робинзон Крусо сам ја
Насукан на острву пустом
Спавам у лишћу густом.
А сад објашњење кратко
Нека слуша свако,
Разумевање од људи не налазим
Сам се међу њима налазим.*

*Пробијам се кроз њих
К`о кроз гисто жбуње,
Склањам се од свих
И препун сам сумње.*

*На овом острву пустом
Осећам се уплашен и сам
Ноћ је прекривена маглом густом
А болом и тугом дан.*

*Зато се овде осећам к`о Крусо
К`о некада Монтеѕкје и Русо
Окружен светом, а усамљен ипак
Изгледа, мрак је пустио ипак.*

Лазар Смиљковић IV₁

Посрнула чељад

Јуче је био новембар.
Сећам се да је спровод под кишом ишао тешко.

Говорили су да то Господ мокри по слабинама људства.

Јуче је био новембар, не знам који, знам да није шести;
Не знам ни дана, знам да није понедељак;

Растко Петровић ми није у сродству.

Апотекару је испао шешир, млекарица га је гурнула;
Он се тихо повукао и промрљао нешто као „шабат“...

Да, била је субота: суботом људи мокре у шешире;
Недељом Господ мокри на шеширџије.

Јуче је био новембар, Господ мора да је заменио дане.

Како је могућно (могућно се каже, а не могуће, дабогме!)
Да се нешто тако заиста догодило?!

Данас ћу, дакле, мокрити у Господњи жирадо?!
О, тешко мени! Олга ће бризнути у плач! Робац!

Ма ко мари за Олгом, она је, дакако, мртва.

Јуче је био новембар, а откуд
То да је Олга мртва?
Жене умиру само у децембру.
Збиља, умрла је прошле године.
Засигурно...

Деца се играју лопте над гробовима,
Па да, како се раније нисам сетио:
Смрт-то је једно велико игралиште.

Јуче је био новембар, а данас, који је данас дан?
Уторник или четвртак?
Знам, данас је онај дан између среде и петка,

Који није четвртак.
Знам, данас је онај дан између недеље и среде,
Који није уторак.
Не знам, ма шта ја уопште знам?!

Знам да овај спровод никад неће стићи.
Ама куда? Куда је он то кренуо, забога?

Знам, знам, не знам ја ништа...

Јуче је био новембар, а сутра, сутра је свакако новембар.

Мучно је у овој полусоби,
Мучно док свекрвим њене очи
И заовим њене усне;
Осећам да ме њен поглед венчава,
Она не осећа да деверичим њене образе,
Оне не разуме да шурњајим њено лице.
Пасторчи ме њено срце,
Но, авај, ум њен ја сам теткичио већ!

Залуд, залуд је све! Залуд!

Јуче је био новембар;
Сахранили су неке људе,
Неки Живојин и нека Олга.

Јуче је био новембар, неки људи су покопани,
Канда двоје заљубљеника.
Не знам шта је данас,
Али јуче је био новембар.

Да, да, да, да, јуче је била наша сахрана.
Уосталом, тако је, ја сам Живојин?
А где је Олга?
Куд се то она денула?

Олга, ехеј, Олга!
Не вреди, не чује,
Смрт је угасила звучник!

Константин Ађанин

Усамљено дрво

Постоји једно дрво
где плодови златни
с границе висе.

То је дрво страсти,
ал' чувај га се драги
слагати те може.

Не тражи га срећо
јер сећања брише.

Постоји једно дрво
што на мене личи...

Постоји једно дрво
што листове нема
Већ само тако
Огољено дрема...

Стари смо у свом миру
где птичице певати не смеју,
где је небо сиво,
а Сунце не сија.

Не тражи га мили,
Душу ћу ти узет.

Постоји једно дрво
што сви га се плаше...

Постоји једно дрво,
што сви га се плаше.

Пружи поглед право,
погледај га само.

Заборави мирис моје косе

Једнога дана када одем,
када одеш,
када нас не буде
нека бар наша песма остане.

И онај храст на углу живота
у самоћи и без нас
нека вене,
нека пропада.

Када нестанем,
кад ме не буде,
моја дела спалите,
а речи моје заборавите

Када ме не буде,
када одем,
када те последњег пута заборавим,
заборави мирис моје косе,
заборави боју мојих очију.

Када одем,
Кад ме не буде,
Не пати за мнош, сузе не рони
Јер знаш ти најбоље

Да ја тужна бити не унем.

Када Сунце последњи пут
за мене зађе,
нек' следећег јутра
за тебе први пут изађе.

Спали, заборави или поломи
све на мене што те подсећа
и за новим животом пођи,
коракком сигурним који не дрхти.

Када одем,
кад ме не буде,
знај, за ђаволом сам добровољно пошла.

Не жали што моју руку
јаче ниси држао.

Када одем,
кад ме не буде
не памти боју моје косе
или дубину звонког гласа,
јер знај, када сам одлазила
ја на тебе нисам мислила.

Безимена

Хеј ти, погледај овамо!

Погледај и реци да не осећаш ништа.

Погледај и реци

да те душа не боли

када гледаш те тужне очи

црвене од туге и боли.

Хеј ти, реци ми,

шта то нисам знала,

где сам грешила,

где сам те изгубила,

на којем путу?

Хеј ти, погледај овамо

и реци ми зашто ја?

Зашто мене да боли?

Хеј ти, питај ме шта осећам

јер жудим да ти кажем

сву бол коју моје срце нуди!

Хеј ти, последњи поздрав ти шаљем

Са поруком:

„Иди! Губи се из мог живота

јер после свега, мрзим те!“

Хеј ти, странче!

Не тражи ме више у тами

најдубље ноћи.

Не тражи ме, јер ме нећеш наћи.

Енглеска књижевност

Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde

Oscar Wilde, born on October 16 1854, was an Irish playwright, novelist, essayist and poet. After writing in different forms throughout the 1880s, he became one of London's most popular playwrights in the early 1890s. He is remembered for his epigrams, his novel *The Picture of Dorian Gray*, his plays as well as the circumstances of his imprisonment and early death.

Wilde's parents, Jane and William Wilde, were successful Anglo-Irish, Dublin intellectuals. Their son became fluent in French and German early in life. At university, Wilde read Greats. He proved himself to be an outstanding classicist, first at Dublin, then at Oxford. He became known for his involvement in the rising philosophy aestheticism, led by two of his tutors, Walter Pater and John Ruskin. After university, Wilde moved to London into fashionable cultural and social circles.

Wilde had the Marquess of Queensberry prosecuted for criminal libel. The Marquess was the father of Wilde's lover, Lord Alfred Douglas. The charge carried a penalty of up to two years in prison. The trial

unearthed evidence that caused Wilde to drop his charges and led to his own arrest and trial for gross indecency with men.

Oscar Wilde died on November 30 1900, at the age of 46 in Paris, France.

Some of his famous quotes were:

- 'To love oneself is the beginning of a lifelong romance.'
- 'There is no such thing as an immoral book. Books are well written, or badly written.'
- 'There is only one thing in the world worse than being talked about, and that is not being talked about.'
- 'I never travel without my diary. One should always have something sensational to read on the train.'
- 'I can resist anything but temptation.'
- 'Love is blind.'
- 'The course of true love never did run smooth.'
- 'All the world loves a lover.'
- 'Cold hands, warm heart.'
- 'All's fair in love and war.'
- 'Hell hath no fury like a woman scorned.'
- 'The way to a man's heart is through is stomach.'
- 'Marry in haste, repent at leisure.'
- 'Better to have loved and lost than never to have loved at all.'
- 'A little of what you fancy does you good.'
- 'Absence makes the heart grow fonder.'
- 'Familiarity breeds contempt.'

His most famous pieces of art were:

- ❖ The Picture of Dorian Gray (1890)
- ❖ Salome (1891)
- ❖ The Importance of Being Earnest (1895)
- ❖ De Profundis (1897)
- ❖ The Ballad of Reading Gaol (1898)

Филип Гулић III₂

Италијанска књижевност

FRANCESCO PETRARCA

Nato nel 1304 ad Arezzo, ma ben presto la famiglia si trasferì ad Avignone. Ha studiato legge a Bologna. Petrarca è stato un poeta italiano della lingua volgare e latina, umanista, autore di Canzoniere. Canzoniere è sua opera più famosa raccolta di poesie. La raccolta di 366 poesie che sono numerati e hanno un titolo (317 sonetti, 29 canzoni, 9 sestine, 7 ballate e 4 madrigali). Come tutti gli altri artisti del suo tempo e Francesco aveva la sua ispirazione primaria. È stato ispirato da Laura, la donna che amava. E quindi le sue opere sono divise in due gruppi. Nelle sue prime opere parla dei suoi sentimenti per Laura, ma anche circa la sua bellezza. Mentre la seconda parte del suo lavoro sta parlando della morte di Laura e suoi sentimenti. Petrarca era ancora vivo riconosciuto e acclamato poeta. A causa del suo lavoro in latino a Roma nel 1341 è stato incoronato con una corona di alloro, che è stato poi un grande omaggio a un poeta. Su di essa sono stati successivamente individuato e molti altri artisti ed è originato stile chiamato petrarchismo. Petrarchismo stava prendendo stile poetico in Europa nel corso dei secoli 15 e 16. Scrisse molte opere di cui la più importante: "Il mio segreto", "Africa" e "Canzoniere". Morì nel 1374 e lasciato alle spalle grandi opere.

Petrarca, Canzoniere CXXXIV

Pace non trovo e non ho da far guerra
e temo, e spero; e ardo e sono un ghiaccio;
e volo sopra 'l cielo, e giaccio in terra;
e nulla stringo, e tutto il mondo abbraccio.

Tal m'ha in pregon, che non m'apre nè sera,
nè per suo mi riten nè scioglie il laccio;
e non m'ancide Amore, e non mi sfera,

nè mi vuol vivo, nè mi trae d'impaccio.

Veggio senz'occhi, e non ho lingua, e grido;
e bramo di perire, e chieggo aita;
e ho in odio me stesso, e amo altrui.

Pascomi di dolor, piangendo rido;
egualmente mi spiace morte e vita:
in questo stato son, donna, per voi.

Ризнице мудрости

Одлучност и истрајност могу померити свет; веровање да ће други то урадити уместо вас води ка сигурном губитку. - **Марва Колинс**

Каква би тишина настала када би људи говорили само оно што знају. - **Ћапек**

Увек је право време да се уради оно што је исправно. - **Мартин Лутер**

Многи греше из страха да не погреше. - **Лесинг**

Да би се признала туђа вредност, треба имати сопствену. - **Шопенхауер**

Кога не погађа реч, неће ни батине. - **Сократ**

Човек који не прави грешке обично не ради ништа. - **Филипс**

Живот нам враћа само оно што ми дајемо другима. - **Иво Андрић**

Уживај у животу-има рок трајања!

Човек ствара човека. - **Аристотел**

Није могуће два пута ступити у исту реку. - **Хераклит**

Срце има своје разлоге... о којима разум ништа не зна и никада не може знати. - **Шелер**

Бољи је грам искуства, него товар теорија. - **Дјуи**

Оно што противречи срцу не улази у главу. - **Шопенхауер**

Лепо је оно што нам се безинтересно допада. - **Кант**

Чини праведно па нека се сруши свет. - **Кант**

Човек се рађа слободан, а свуда је у оковима. - **Русо**

Знање је моћ. - **Франсис Бекон**

Није сиромашан онај који има мало него онај који жели више. - **Стоици**

Нема помоћи за љубав сем волети више. - **Толстој**

Успешни ученици

Константин Ађанин

Један од успешнијих ученика Гимназије " Вук Караџић" јесте и Константин Ађанин. Константин је ученик треће године и у досадашњем школовању, постигао је изузетне успехе. Најуспешнији је био из српског језика и књижевности, историје, а учествовао је и на такмичењу из биологије. На Књижевној олимпијади у првом и другом разреду је освојио 3. место на републичком такмичењу, а из биологије у другом разреду однео је друго место на окружном такмичењу. Осим што је такмичар, Константин је и посвећен писању. Написао је песму „Посрнула чељад“ коју је ученик трећег разреда Марко Гавриловић рецитовао и освојио 1. место на окружном такмичењу у Александровцу и похвалу на републичком такмичењу у Ваљеву.

Марко Гавриловић III2

Јелена Љубичић

Поред огромног броја успешних ученика наше Гимназије, она која је својим марљивим радом успела да се издвоји и понесе титулу ученика генерације школске 2015/2016. је Јелена Љубичић.

Јелена је током школовања, све четири године постизала одличан успех и примерно владање, али и поред тога увек је учествовала у ваншколским активностима. Имала је жељу за стицањем знања из различитих области, с тога је била успешна на такмичењима која су допринела да се издвоји као најбољи ученик наше школе, а та су такмичења превасходно математичке и биолошке природе, као и књижевно-теоретског карактера. Такође, била је сарадник при научним истраживањима центра Петница.

Лазар Смиљковић

Ове године, четврти разред завршава Лазар Смиљковић. За четири године које је провео овде, постигао је изузетне успехе на подручју математике и информатике. На самом почетку школовања, у првом разреду, освојио је друго место из математике на републичком такмичењу. Већ у другом разреду је однео друго републичко место из информатике, док у трећем је био учесник "Мислише", "Кенгура" и "Архимедеса" где је однео нека од прва три места. Ове школске године има другу награду из математике на републичком такмичењу, док је био учесник на републичком такмичењу из математике и немачког језика.

Петар Петрашиновић

Зовем се Петар Петрашиновић, идем у трећи разред гимназије „Вук Караџић“ из Трстеника.

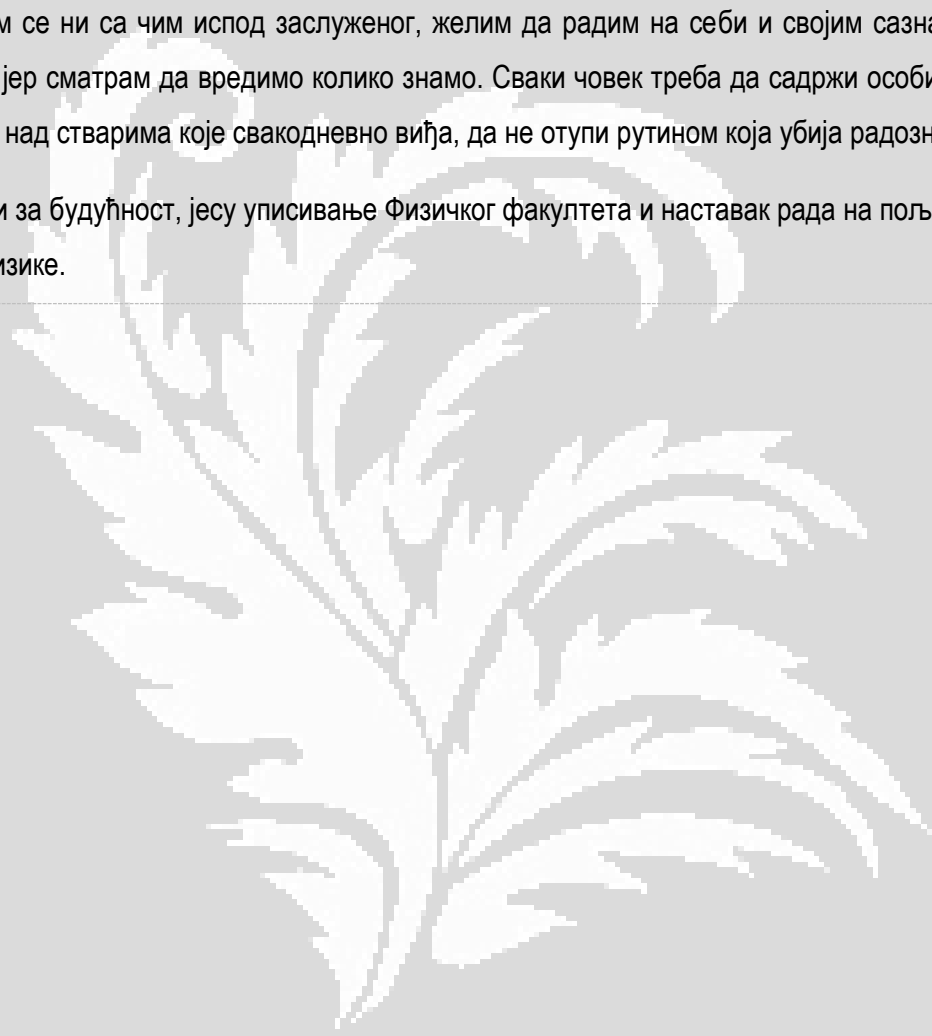
Одувек сам показивао велико интересовање за природне науке, посебно математику и физику, док се касније мом спектру интересовања придружила и хемија. Већ као мали сам показивао надареност и успехе на такмичењу из математике, док су ме родитељи увек усмеравали и подучавали од малих ногу. У седмом разреду основне школе сам се сусрео са физиком, а већ на почетку средње школе сам знао да ћу се посветити физици.

Пласирао сам се на републичко такмичење из физике у првом разреду, на републичко из математике у другом, а на републичко из хемије у првом, другом и у трећем разреду. У првом и другом разреду сам освојио трећу награду екипно, а у другом и појединачно на републичком математичком турниру

„Архимедес“. У другом и трећем разреду сам прошао CERN-ov Masterclass у Крагујевцу и Нишу, а у трећем разреду сам био члан „Винчине Научионице“ за нуклеарну физику. У трећем разреду сам учествовао и на „Турниру младих физичара“, на ком сам као најбољи појединац постао члан репрезентације Србије у Сингапуру у јулу ове године.

Инспирацију за рад проналазим у познатим физичарима, као и у самој физици и математици. Не задовољавам се ни са чим испод заслуженог, желим да радим на себи и својим сазнањима из физике и математике, јер сматрам да вредимо колико знамо. Сваки човек треба да садржи особину коју деца имају, да се зачуди над стварима које свакодневно виђа, да не отупи рутином која убија радозналост и оштрину.

Моји планови за будућност, јесу уписивање Физичког факултета и наставак рада на пољу квантне механике и атомске физике.

Успеси су наше награде

Протекле године захваљујући свом напорном раду и труду, како у школи тако и ван ње, наши ученици су постигли завидне резултате. Представљамо резултате наших ученика са републичких такмичења.

Српски језик и књижевност

Језичка култура

Кристина Јаковљевић – 3 место

Јелена Антић - 4 место

Кристина Срећковић – 4 место

Књижевна олимпијада

Александра Милићевић – учешће

Никола Вељовић – 1. Место

Христина Минић – учешће

Александра Петровић – 3. Место

Јана Марковић – учешће

Константин Ађанин – 3. Место

Јована Градиштанац – 2. Место

Такмичење рецитатора

Марко Гавриловић - учешће

Математика

Смиљковић Лазар – 2. Место

Мислиша

Дејан Тошић – 2. Место

Математички турнир-екипно првенство

Милош Петрашиновић

Тијана Станојевић

Петар Петрашиновић

Лазар Смиљковић

Историја

Видак Грујић – учешће

Дарко Срејић - учешће

Рачунарство и информатика

Лазар Смиљковић – учешће

Младен Кљајић - учешће

Биологија

Магданлена Катић - учешће

Кристина Срећковић – 3. место

Никола Сарић - учешће

Невена Андоновић - учешће

Хемија

Милош Петрашиновић - учешће

Петар Петрашиновић - учешће

Енглески језик

Селмани Амина - учешће

Кљајић Младен - учешће

Италијански језик

Смиљковић Кристина – 1. место

Мировановић Зорана – учешће

Немачки језик

Смиљковић Лазар - учешће

Тошић Дејан - учешће

Арсид Стефан III₃

Добитници Нобелових награда

1901. Сили Придом ; Француска ; француски језик; „Разбијена ваза“

1902. Теодор Момзен ; Немачка ; немачки језик ; „Римска историја“

1903. Бјернстјерне Бјернсон ; Норвешка ; норвешки језик ; „Рибарка“

1904. Фредерик Мистрал и Хосе Ечегарај Еизагире ; Француска ; Шпанија ; окситански језик ; шпански језик ; „Миреј“ ; „Маријана“

1905. Хенрик Сјенкјевич ; Пољска; пољски језик; „Quo vadis“

1906. Ђозуе Кардучи ; Италија ; италијански језик; „Нови стихови“

1907. Радјард Киплинг ; Уједињено Краљевство ; енглески језик ; „Књига о џунгли“

1908. Рудолф Кристоф Ојкен ; Немачка ; немачки језик ; „Јединство духовног живота у свести и чину човечанства“

1909. Селма Лагерлеф ; Шведска ; шведски језик; „Благо господина Арна“

1910. Паул Хајзе ; Немачка ; немачки језик ; „Против струје“

1911. гроф Морис Метерлинк ; Белгија ; француски језик ; „Принцеца Мален“

1927. Анри Бергсон ; Француска ; француски језик; „Стваралачка еволуција“

1928. Сигрид Унсет ; Норвешка ; норвешки језик ; „Приче о Краљу Артуру и Витезовима Округлог Стола“

1912. Герхарт Хауптман ; Немачка ; немачки језик; „Флоријан Грејер“

1913. Рабиндранат Тагор ; Индија ; бенгалски језик ; „Гитанцали“

1915. Ромен Ролан ; Француска ; француски језик ; „Жан Кристоф“

1916. Вернер фон Хајденштам ; Шведска ; шведски језик ; „Дрво Фолкунга“

1917. Карл Адолф Гјелеруп и Хенрик Понтопидан; Данска ; Данска ; дански језик ; „Немачки студент“ ; „Царство смрти“

1919. Карл Шпителер ; Швајцарска ; немачки језик ; „Олимпијско пролеће“

1920. Кнут Хамсун ; Норвешка ; норвешки језик ; „Глад“

1921. Анатол Франс ; Француска ; француски језик ; „Савремена историја“

1922. Хасинто Бенавенте ; Шпанија ; шпански језик ; „La malquerida“

1923. Вилијам Батлер Јејтс ; Ирска ; енглески језик ; „Визија“

1924. Владислав Рејмонт ; Пољска ; пољски језик; „Сељаци“

1925. Џорџ Бернард Шо ; Ирска ; енглески језик ; „Пигмалион“

1926. Грација Деледа ; Италија ; италијански језик; „Елијас Портолу“

1929. Томас Ман ; Немачка ; немачки језик ; „Буденброкови“

1930. Синклер Луис ; САД ; енглески језик ; „Главна улица“

1931. Ерик Аксел Карлфелт ; Шведска ; шведски језик ; „Arcadia Borealis“

1933. Иван Алексејевич Буњин ; СССР ; руски језик ; „Село“

1934. Луиђи Пирандело ; Италија ; италијански језик ; „Шест лица тражи писца“

1936. Јуџин О'Нил ; САД ; енглески језик ; „Ах, дивљина!“

1937. Роже Мартен ди Гар ; Француска ; француски језик ; „Тибоови“

1938. Перл Бак ; САД ; енглески језик ; „Добра земља“

1939. Франс Емил Силанпе ; Финска ; фински језик ; „Људи у летњој ноћи“

1944. Јоханес Вилхелм Јенсен ; Данска ; дански језик ; „Краљев пад“

1945. Габријела Мистрал ; Чиле ; шпански језик ; „Чиленска поема“

1946. Херман Хесе ; Немачка/Швајцарска ; немачки језик ; „Степски вук“

1947. Андре Жид ; Француска ; француски језик ; „Иморалист“

1948. Томас Стернс Елиот ; САД/Уједињено Краљевство ; енглески језик ; „Пуста земља“

1949. Вилијам Фокнер ; САД ; енглески језик ; „Бука и бес“

1950. Бертранд Расел ; Уједињено Краљевство ; енглески језик ; „Историја западне филозофије“

1951. Пер Лагерквист ; Шведска ; шведски језик ; „Патуљак“

1952. Франсоа Моријак ; Француска ; француски језик ; „Пољубац губавцу“

1932. Џон Голсворди ; Уједињено Краљевство ; енглески језик ; „Сага о Форсајтовима“

1953. Винстон Черчил ; Уједињено Краљевство ; енглески језик ; „Мемоари“

1954. Ернест Хемингвеј ; САД ; енглески језик ; „Старац и море“

1955. Халдор Лакснес ; Исланд ; исландски језик ; „Исландско звоно“

1956. Хуан Рамон Хименез ; Шпанија ; шпански језик ; „Нимфе“

1957. Албер Ками ; Француска ; француски језик ; „Странац“

1958. Борис Пастернак ; СССР ; руски језик ; „Доктор Живаго“

1959. Салваторе Квазимодо ; Италија ; италијански језик ; „Можда срце“

1960. Сен Џон Перс ; Француска ; француски ; „Морекази“

1961. Иво Андрић ; Југославија ; српски језик ; „На Дрини ћуприја“

1962. Џон Стајнбек ; САД ; енглески језик ; „Источно од раја“

1963. Јоргос Сеферис ; Грчка ; грчки језик ; „Бродски дневник“

1964. Жан-Пол Сарт ; Француска ; француски језик ; „Мучнина“

1965. Михаил Александрович Шолохов ; СССР ; руски језик ; „Тихи Дон“

1966. Шмуел Јосиф Агнон и Нели Закс ; Израел ; Западна Немачка/Шведска ; хебрејски језик ; немачки језик ; „Свадбени балдахин“ ; „Бег и преобразба“

1967. Мигел Анхел Астуријас ; Гватемала ; шпански језик ; „Господин председник“

1968. Јасунари Кавабата ; Јапан ; јапански језик ; „Велемајстор“
1969. Самјуел Бекет ; Ирска ; енглески/француски језик ; „Чекајући Годоа“
1970. Александар Исаевич Солжењџин ; СССР ; руски језик ; „Један дан Ивана Денисовича“
1971. Пабло Неруда ; Чиле ; шпански језик ; „Двадесет поема о љубави и једна песма без наде“
1972. Хајнрих Бел ; Западна Немачка ; немачки језик ; „Билијар у пола десет“
1973. Патрик Вајт ; Аустралија ; енглески језик ; „На огњеном возу“
1974. Ејвинд Јонсон и Хари Мартинсон ; Шведска ; Шведска ; шведски језик ; шведски језик ; „Олоф се смеши животу“ ; „Кад су цветале коприве“
1975. Еуђенио Монтале ; Италија ; италијански језик ; „Сипине кости“
1976. Сол Белоу ; Канада/САД ; енглески језик ; „Не пропусти дан“
1977. Висенте Александре ; Шпанија ; шпански језик ; „Сенке раја“
1978. Исак Башевис Сингер ; Пољска/САД ; јидиш ; „Сотона у Горају“
1979. Одисеас Елитис ; Грчка ; грчки језик ; „Достојно јест“
1980. Чеслав Милош ; Пољска/САД ; пољски језик ; „Заробљени ум“
1981. Елијас Канети ; Уједињено краљевство ; немачки језик ; „Заслепљеност“
1982. Габријел Хосе Гарсија Маркес ; Колумбија ; шпански језик ; „Љубав у доба колере“
1983. Вилијам Голдинг ; Уједињено Краљевство ; енглески језик ; „Господар мува“
1984. Јарослав Зајферт ; Чехословачка ; чешки језик ; „Кишобран с Пикадилија“
1985. Клод Симон ; Француска ; француски језик ; „Георгие“
1986. Воле Сојинка ; Нигерија ; енглески језик ; „Тумачи“
1987. Јосиф Бродски ; Русија/САД ; руски/енглески језик ; „Удовољити сенци“
1988. Нагиб Махфуз ; Египат ; арапски језик ; „Каирска трилогија“
1989. Камило Хосе Села ; Шпанија ; шпански језик ; „Мазурка за два мртваца“
1990. Октавио Паз ; Мексико ; шпански језик ; „Огањ наш насушни“
1991. Надин Гордимер ; Јужноафричка Република ; енглески језик ; „Дођи себи“
1992. Дерек Волкот ; Света Луција ; енглески језик ; „Хомер“
1993. Тони Морисон ; САД ; енглески језик ; „Џез“
1994. Кензабуро Ое ; Јапан ; јапански језик ; „Једноставан живот“
1995. Шејмус Хини ; Северна Ирска/Ирска ; енглески језик ; „Север“
1996. Вислава Шимборска ; Пољска ; пољски језик ; „Дозивање Јетија“
1997. Дарио Фо ; Италија ; италијански језик ; „Слчајна смрт једног анархисте“
1998. Жозе Сарамаго ; Португал ; португалски језик ; „Седам Сунаца и Седам Луна“
1999. Гинтер Грас ; Немачка ; немачки језик ; „Лимени добош“

2000. Гао Сингђен ; Кина/САД ; кинески језик ; „Планина душе“

2001. Видјадар Сураџпрасад Најпол ; Тринидад и Тобаго/Уједињено Краљевство ; енглески језик ; „Миситчни масер“

2002. Имре Кертес ; Мађарска ; мађарски језик ; „Човек без судбине“

2003. Џон Максвел Куци ; Јужноафричка Република/Аустралија ; енглески језик ; „Доба гвожђа“

2004. Елфриде Јелинек ; Аустрија ; немачки ; „Пијанисткиња“

2005. Харолд Пинтер ; Уједињено Краљевство ; енглески језик ; „Без поговора“

2006. Орхан Памук ; Турска ; турски језик ; „Бела тврђава“

2007. Дорис Лесинг ; Уједињено Краљевство ; енглески језик ; „Трава пева“

2008. Жан Мари Гистав ле Клезио ; Француска ; француски језик ; „Мексички сан или прекинута мисао“

2009. Херта Милер ; Румунија/Немачка ; немачки језик ; „Земља зелених шљива“

2010. Марио Варгас Љоса ; Перу ; шпански језик ; „Јарчева фешта“

2011. Томас Транстремер ; Шведска ; шведски језик ; „Дивљи пијац“

2012. Мо Јен ; Кина ; кинески језик ; „Уморан од живота и смрти“

2013. Алис Манро ; Канада ; енглески језик ; „Собарица просјак“

2014. Патрик Модиијано ; Француска ; француски језик ; „У кафеу изгубљене младости“

2015. Светлана Алексијевич ; Белорусија ; руски језик ; „Чернобиљска молитва“

2016. Боб Дилан ; САД ; енглески језик ; „Blowin' in The Wind“

1914, 1918, 1940, 1941, 1942, 1943, 1967 – НИСУ ДОДЕЉЕНЕ

Лауреат Нинове награде за 2016. годину

Ивана Димић (Београд, 1957) , дипломирани драматург, аутор је бројних кратких прича, драма, драматизација и ТВ сценарија. Осим тога, преводи са енглеског и француског језика и ради као драматург у београдским позориштима. Обављала је функције помоћника министра за културу, директора Народног позоришта и директора Атељеа 212. Члан је Српског књижевног друштва од 2001, а од 2005. Има статус истакнутог уметника.

Објављене књиге прича: Црна зелен (1995), Махорка, мастило и муж (1998), Узимање времена (2001), Има ли кога? (2006), Попис имовине (2009).

Изведене драме: Пред огледалом (Атеље 212, 1986), Пепељуга (Мало позориште „Душко Радовић“, 1989), Бели угао (објављена у часопису Књижевност 1998), Гоље (Позориште на Теразијама, 2001), Змајовини пангалози (Позориште „Бошко Буха“, 2007).

Изведене драматизације: Мамац-према роману Давида Албахарија (Народно позориште, 1998), Цигани лете у небо-према приповеци Максима Горког (Позориште на Теразијама, 2004), Петар Пан-према роману М. Барија (позориште „Бошко Буха“, 2010).

Преводи: драме са енглеског М. Фрејна, Х. Пинтера, Н. Куарда, Б. Елтона, Р. Мунро, М. Џонс, Макнелија и Т. Стопарда; романи са енглеског А. Макола Смита Прва дамска детективска агенција и Жирафине сузе, као и Умрети у Чикагу Н. Тешић; драме са француског В. Сардуа, М. Маривоа, Р. Куса, Е. Јонеска, Ј. Резе, В. Лануа.

Награде: Награда Тиба фестивала за најбољи драмски текст за Змајовине пангалозе (2010), Златни беочуг за трајни допринос култури (2011), годишња награда за представе Хенри Шести и Женски оркестар (2012).

Живи и ради у Београду.

У сусрет Костић Лази на звезданој стази

Дана 17. 05. 2017. године, гимназија „Вук Караџић“ у Трстенику имала је ту част да угости господина Миодрага Радовића, професора светског гласа и многих европских универзитета. Благодарећи фондацији „Лаза Костић“, као и Народној библиотеци „Јефимија“, наша се школа могла подичити присуством једног маркантног интелектуалца, који је ученике и наставни кадар упознао са неретко видљивим сличности у животним судбинама трију великана српске лирике: Лазе Костића, Владислава Петковића Диса и Милутина Бојића. Наравно, хор и оркестар гимназије „Вук Караџић“ врло предусретљиво пожелели су добродошлицу човеку који је у даљине отишао зарад усавршавања ума, али и даље није заборавио своје родно тло и ђачке дане. Остаје једино онај прећутани тренутак, заувек забрављен у сећању слушалаца на меастрални слово професора Радовића.

Матуранти

У петак, 26. маја 2017. године, ученици наше школе прославили су матуру.

Дошао је и тај тренутак, који уједно представља најсрећнији дан, јер на једном месту можемо видети све ученике, најсмејане, раздрагане, који прослављају свој успех, пак с друге стране можда и најтужнији, јер то вече представља сабирање драгих успомена и горка опраштања.

Матурски растанак је врло тежак и дирљив тренутак. На почетку школовања сви помисле да то неће доћи тако брзо, али четири године дружења, рада, смеха и успеха прођу као трептај ока. Дошао је дан када сваки матурант бира свој пут, а њихове клупе попуњавају будуће генерације.

IV₁

IV₂

IV₃

IV₄

Матурски плес

Ове, 2017. године матурски плес одржан је 19. маја, испред општине нашег града. Матуранти Гимназије и Техничке школе, држећи се за руке, са осмехом на лицима заиграли су уз ритмове различитих песама. Професори, породица, суграђани, не штедећи дланове, подржали су њихов плес громогласним аплаузом. Најпре су се представили валцером, а затим подигли на ноге све присутне, песмом бржег ритма. Радост и добро расположење, овладали су ваздухом, али се такође могла осетити чежња матураната, проузрокована завршетком школовања у нашем граду.

Овом приликом им се захваљујемо на задовољству које су нам пружили и желимо им да уз ритмове које им живот пружа, одиграју најбоље што могу.

Ања Оролић III₄

Спортска достигнућа

Познато је да се наша школа може похвалити великим бројем награда на разним такмичењима из друштвених и природних наука. Међутим, Гимназија „Вук Караџић“ ништа мање није поносна на резултате постигнуте на **спортским такмичењима**. Наши ученици су, како претходних, тако и ове школске 2016./2017. године били итекако успешни. Рад, вежба, а пре свега велика жеља, допринели су томе да покажу нашу школу у што бољем светлу. Наравно, најважнију улогу одиграли су професори физичког васпитања **Александар Алексовски** и **Милета Смиљковић**. Поред екипних спортова наши ученици заузели су запажена места и у појединачним спортовима. Екипни спортови у којима су ученици учествовали и освојили места су кошарка, одбојка, баскет, мали фудбал, а појединачни стони тенис. У мају 2017. године наше ученике очекује такмичење из атлетике. Искрене честитке упућујемо ученицима који су нашу Гимназију представљали на најбољи начин, а пуно среће желимо ученицима чија такмичења следе.

Наши ученици истичу да је неописив осећај представљати своју школу, борити се и освојити медаљу.

Име и презиме	Разред и одељење	Наставни предмет	Освојено место	Ниво такмичења	Предметни наставник
1. Душан Спасојевић	II1	Стони-тенис	2.	општински	Смиљковић Милета Алексовски Александар
2. Јана Живковић	III1	Стони тенис	1. 3.	Општински окружни	Смиљковић Милета Алексовски Александар
3. Екипа-ученице		Стони тенис	1. 2.	Општински окружни	Смиљковић Милета Алексовски Александар
4. Екипа-ученици		кошарка	1. 2.	Општински окружни	Смиљковић Милета Алексовски Александар
5. екипа-ученице		кошарка	1. 3.	Окружно међуокружно	Смиљковић Милета Алексовски Александар
6. екипа-ученици		баскет	2.	Окружно	Смиљковић Милета Алексовски Александар
7. екипа-ученице		баскет	1.	окружно	Смиљковић Милета Алексовски Александар
8. екипа-ученици		одбојка	2.	општински	Смиљковић Милета Алексовски Александар
9. екипа-ученице		одбојка	1. 4.	Окружни међуокружни	Смиљковић Милета Алексовски Александар
10. екипа-ученици		Мали фудбал	1. 2.	Општински окружни	Смиљковић Милета Алексовски Александар

Ања Оролић III₄

Песма којој не треба тумачење

What A Wonderful World – дивна песма незаборавног мајстора џез трубе. Издата је као сингл 1968. године.

Песму су написали Bob Thiele и George David Wiess, а отпевао ју је и одсвирао Luis Armstrong. Иначе, Луј Армстронг је амерички џез музичар који се прославио свирајући трубу, да би крајем каријере постао познатији као певач и био један од њаутцајнијих џез певача. Армстронга су волели не само због његовог трубачког талента и специфичног храпавог певања, него и због људске топлине и великодушности, као и због симпатичне способности „великог детета“ које се радује животу и живи за музику.

Године 1999. уврштена је у Греми Кућу Славних Песама – Grammy Hall of Fame.

Само је треба слушати кад год смо у минус животној фази. За радознале, ево, песме у оригиналу и њен превод.

What A Wonderful World

I see trees of green

Red roses too

I see them bloom

For me and you

And I think to myself

'What a wonderful world!'

I see skies of blue

And clouds of white

The bright blessed day

The dark sacred night

And I think to myself

'What a wonderful world!'

The colors of the rainbow

So pretty in the sky

Are also on the faces

Of people going by

I see friends shaking hands

Saying, 'How do you do?'

They're really saying

'I love you'

I hear babies cry

I watch them grow

They'll learn much more

Than I'll never know

And I think to myself

'What a wonderful world!'

Како диван свет

Гледам зелена дрвећа,
црвене руже такође
Гледам како цветају
за мене и тебе
И мислим у себи,
како диван је свет

Видим небо како је плаво
и облаке беле
Светли благословени дан,
тамна дивна ноћ
И помислим у себи,
како диван је свет

Боје на дуги,
тако су лепе на небу
Као и лица људи

који иду пролазе поред мене
Гледам пријатеље како
ми машу руком,
говорећи "Како сте?"
Они заиста кажу
"Ја Те волим"

Чујем плач беба,
гледам како расту
Они ће научити много више
од онога што ћу икада знати
И помислим у себи,
како диван је свет
Да, помислим у себи,
како диван је свет

Ох да ... мислим у себи ...
како диван је свет .

Миона
Вукчевић II₂

„Музика нема граница и треба да је свирамо свуда. Музика мора да путује...”

Немања Радуловић, рођен у Нишу 1985. године, почео је да свира виолину са седам година. С почетком деведесетих и рата на Балкану, музички вундеркинд учествује на свим важним музичким такмичењима свуда по Европи. Затим наставља своје образовање у Француској, где са 14 година магистрира. Награђен је "Међународним открићем године" од стране Вицтоирес де ла Мусикуе 2005, а од сите асоцијације и "Најбољим уметником" 2014. Добитник је почасног доктората на Уметничлом универзитету у Нишу.

Немања Радуловић данас изводи између 80 и 120 концерата годишње у Азији, Европи, Америци. Наступао је у „Карнеги холу“, у великим светским музичким центрима, по престижним салама у Амстердаму, Лондону, Атини... Ипак, највећи утисак на њега је оставио један наступ под отвореним небом. О свом успеху каже:

Зависи како ко гледа успех, ја га не доживљавам кроз сва признања која сам добио. Мој највећи успех је дефинитивно тај што имам жељу, вољу и мотивацију да устанем ујутру и да вежбам, да сазнајем неке нове ствари, што се наравно музике тиче. Волим да слушам разне животне приче, упознајем људе. Некако, то ми је мотивација кроз живот, и можда је то за мене највећи успех, та љубав коју имам од самог почетка.

Миона Вукчевић II₂

Забавна страна

Бисери

Професор: „ Када је била Октобарска
револуција? "

Ученик: „ 23. Фебруара ".

Професорка Илић: „ Знаш ли ти
уопште кога је предводио Наполеон? "

Трошић: „ Па знам, предводио је
Енглеze!"

Професор: „ За све болести има лека,
али не за све болеснике ".

Професор: „ Све је то исто, само мало
другачије ".

Професорка српског: „ Како се зове та
љубав? "

Ученик: „ Планктонска љубав ".

Ученик: „ Интуиција , то је, настала је од
речи интуиција што значи интуиција ".

Професор: „Која река тече испод
савског моста? "

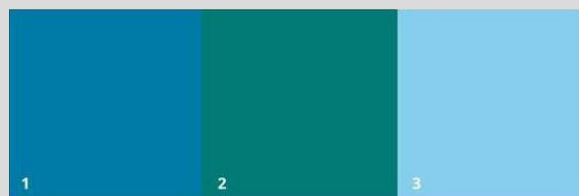
Ученик: „ Авала" .

Теодора Недељковић III₃

Марта Миленковић III₃

Тест личности

1. Изаберите Вашу нијансу плаве боје

2. Изаберите Вашу нијансу розе боје

3. Изаберите Вашу нијансу жуте боје

4. Изаберите Вашу нијансу наранџасте боје

5. Изаберите Вашу нијансу љубичасте боје

Решења:

Ако сте бирали нијансе под редним бројем 1 , онда сте ви љубазна и топла особа.

Ако сте бирали нијансе под редним бројем 2 , онда сте стабилна али изузетно осећајна особа.

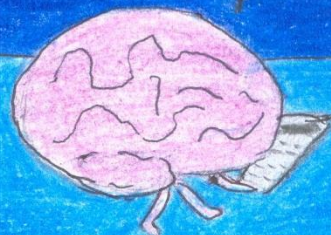
Ако сте бирали нијансе под редним бројем 3 , онда сте ведри и спремни да свима помогнете.

ВЕЧИТА БОРБА

ВОЛИМ ОВАЈ
ТЕЛЕВИЗОР!
ХАЈДЕ ДА
ГА КУПИМО!

ВЕЋ ЛИМАМО
ТЕЛЕВИЗОР.
НЕМАМО ПАРА
ЗА ДРУГИ.

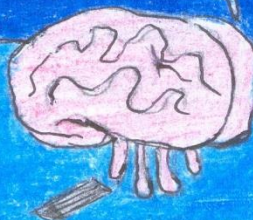
ХОЋУ ЧОКОЛАДУ!

ВОЛИМ
ЧОКОЛАДУ!

ПРЕ ПЕТ МИНУТА
СМО ПОЈЕЛИ ПИЦУ!

ВОЛИМ ПИЦУ!

ХАЈДЕ ДА ПИТАМО ОНУ
ДЕВОЈКУ ДА ИДЕМО
НА СЛАДОЛЕД!

ОВО ЈЕ ЗА
ТВОЈЕ ДОБРО.
КАВЕЗ!

ВОЛИМ
КАВЕЗ!

Редакција: Арсић Стефан, Милутиновић Алекса, Недељковић Теодора,
Миленковић Марта, Томић Тијана, Гилић Филип, проф. Недељковић Љиљана и
проф. Антић Гордана.